

Кров кажана

КУПИТИ

Про книгу

Таємнича містика, відверта еротика, божевільна кримінальна історія... Анастасія ніколи не була вірна своєму чоловіку, а невдовзі після його загадкової смерті отримала приголомшливу звістку: її призначення — народити для світу диявола. Жінка мало не збожеволіла, та її коханець, отець Серафим, обіцяє не допустити до гріха. Але здається, ніби він у змові з нечистою силою...

ВАСИЛЬ ЩЕРАШЕ

КРОВ КАЖАНА

РОМАН ПРО НАРОДЖЕННЯ ДЕМОНА

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

КРОВ КАЖАНА

РОМАН ПРО НАРОДЖЕННЯ
ДЕМОНА

ВАСИЛЬ
ЩЕДР

КРОВ
КАЖАНА

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЯ

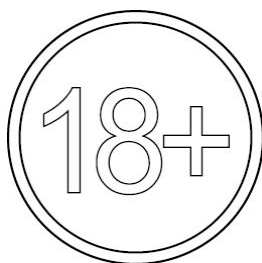

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2019

ISBN 978-617-12-6486-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Андрій Цепотан*

Шкляр В.

Ш66 Кров кажана : роман / Василь Шкляр. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 272 с.

ISBN 978-617-12-5632-3

Таємнича містика, відверта еротика, божевільна кримінальна історія... Анастасія ніколи не була вірна своєму чоловіку, а невдовзі після його загадкової смерті отримала приголомшливу звістку: її призначення — народити для світу диявола. Жінка мало не збожеволіла, та її коханець, отець Серафим, обіцяє не допустити до гріха. Але здається, ніби він у змові з нечистою силою...

УДК 821.161.2

© Шкляр В. М., 2018

© Depositphotos.com / DmitryP, Nomadsoul1, обкладинка, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

Того дня я принесла із лісу гада, а вночі загинув мій чоловік. Усе в цьому світі має свої прикмети і передвісники. Не знаю, чи то була отруйна змія, чи вуж, адже водяні вужі не мають жовтих «вушок», але досі тіло береться сиротами, коли згадаю, як, повернувшись додому, ще в холі розстебнула на сумці блискавку і вгледіла скручену там гадюку. Ні, спершу я навіть подумала, що то пасочок від моєї вечірньої сукні — він також із темної шкіри, округлий, завтовшки з великий чоловічий палець, — та поки міркувала, як він міг там опинитися серед моєї спідньої білизни, «пасочок» підвів плескату бридку голівку і бризнув на мене двома крапельками отруйних очиць.

Я навіть не здужала заверещати, тільки відсахнулася аж до стіни, прилипла до неї й заціпеніла. Але погляд мій так і прикипів до гада, який вигрів собі кубельце... на моєму ліфчику й трусиках. Невже йому подобається цей запах? Невже він вдихає його так само, як це робив ще годину тому мій душпастир отець Серафим? Лісова галявинка пахла осінніми травами й стиглим листям ліщини, а він після всього ліг горілиць і поклав собі на обличчя мої лілові трусики. Потім, знов мене обціловуючи і вилизуючи, сказав: «У тебе на сидничках лишилися виїмки від ліскових горішків. Я хочу їх розгладити».

Ось так і цей гад. Поводив своєю хитрою голівкою і знов опустив її на те місце, де на ліловому єдвабі пришерхла волога плямина. Від тієї сумирності мій жах також скрутився калачиком, лишилася тільки тривога. Я струсила з себе заціпеніння, навстіж відчинила двері в холі, на веранді... і знов одсахнулася вбік.

Гад мене зрозумів: він поволеньки виліз із сумки і, звиваючись усім своїм довгим тілом (ним справді можна було двічі оперезати мій стан), поповз прямо надвір, потім без жодних вагань потягся плазом до річки, яка майже впритул прилягає до нашої садиби. Через те мені хотілося б думати, що то був водяний вуж.

Скажи комусь — не повірить. Хоча цікаво було б перемовитися про таку химерну пригоду бодай із Нестором (мій чоловік на всяку чудасію мав своє особливе пояснення), але з чого почати? Що ти пішла до лісу

по гриби не з кошиком, а з фірмовою сумкою на «блискавці», у якій пригріла зміюку? Чи з того, як ти схибнулася через отця Серафима і віддала йому спершу душу, а потім і тіло?..

Я взяла сумку і двома пальцями повикидала білизну до брудного шмаття. Зміїного сліду на ній не було. Потім піднялася скрипучими східцями на горішній поверх, зайшла до спальні перевдягнутися. Довго стояла перед дзеркалом голою, торкалася свого тіла, ніби шукала на ньому невидимих слідів, але ні — навіть виїмок від ліскових горішків не було. Хоча я добре чула, як падалишні плоди ліщини гостро впиналися в мої опуклини, якими стікала гаряча вільгість.

Однак я знала, що все в цьому світі має свої прикмети й сліди. Відчувала, що з певного часу стали повнішими мої груди, навіть соски та брунатні кружальця навколо них побільшали, і *там* я також стала чутливішою і щедрішою. Ніздрі на короткому носику бездоганно круглі й трохи відкриті. А моє червоне від природи волосся, яке всі вважають фарбованим, тепер аж горить вогнем, і отець Серафим жартома нахваляється перехрестити мене на Серафиму, адже це ім'я означає *вогненний ангел*.

Він, як згодом зізнався, побачив у мені ангела ще за першої зустрічі, коли приїхав висвятити наш дім, де віднедавна все пішло шкереберть. Власне, нещастя й почалися звідтоді, як ми купили цей будинок і, щоб розрахуватися з боргами, продали свою міську квартиру. Але про це потім...

Скажу тільки, що й після висвячення оселі справи в мого чоловіка не поліпились, однак отець Серафим запам'ятав стежку до нашого дому і радо прийняв запрошення Нестора заїжджати до нас на... риболовлю. Уже через тиждень до нашого двору підкотив його сірий «опель», але вийшов із нього не піп у рясі, а бездоганно збудований чолов'яга у синіх потертих джинсах і чорній шкірянці. Хіба що темна коротка борода та волосся, гладенько зачесане назад і схоплене у косичку, нагадували в ньому священнослужителя.

— Давайте знайомитись, — сказав він. — У миру Сергій. — І, притулившись губами до моєї руки, так подивився у вічі, що тілом прокотився легенький струм. Ці очі. Трохи розкосі й несподівано сірі на смаглявому лиці, вони притягували і страхали.

— Настя, — сказала я. — Анастасія.

Якщо покласти руку на серце, то вже до того я багато чого наслухалася про отця Серафима, яким зацікавилася навіть столична преса. Одного разу карлик Іванько — наш домашній сторож і помічник — сказав, що йому край треба п'ять гривень.

— На пиво? — спитала я.

— Ні, — карлик покрутив великою, як у коня, головою. — Іванько хоче щось купити. — Він завжди говорив про себе в третій особі. — Іванько вам покаже.

І потім справді показав. На мій подив, це був ілюстрований журнал з просторою статтею про отця Серафима. Щоб уникнути зайвих пліток і домислів, наведу окремі витяги з тієї статті, які — тепер я вже певна — є чистою правдою. Бо тоді, коли читала її, напівлежачи у шезлонгу, під лоскіт сонячних променів та Іванькових позирків (я засмагала при ньому без ліфа), все це видалося мені сенсаційною побрехенькою.

Екзорцизм, або вигнання злих духів

Настоятель храму Івана Богослова має два роки стажу церковної служби. До того він був майором російської армії, воював у гарячих точках, але, щоб переїхати на Батьківщину, змушений був звільнитися у запас.

Втім, до переїзду в рідні краї відставний майор ще встиг закінчити біблійні курси в місті Курську, а водночас і астрологічну школу Павла Глоби. В Україні пройшов адаптацію на богословських двомісячних курсах у Таращі, після чого його висвятили на священика.

А коли став настоятелем храму Івана Богослова в селі Гостра Могила, то й почалися дива... Сонячний червневий день. На подвір'ї церкви зібрався натовп. Якесь розпатлана жінка труситься в лихоманці, її квітчаста хустка з'їхала на потилицю. Вона тримається за руку священика, але таке враження, що вхопилася за електричний дріт. Жінка щосили репетує, а тоді падає на коліна й починає гавкати. «Біснувата», — прокочується натовпом спершу шепіт, а відтак чути дитячий плач, крики і стогін...

Похмурий осінній ранок. Стара дерев'яна церква піднята над землею, бо стоїть на дубових палях, як ото комора для збіжжя. Власне, ще донедавна тут і справді була колгоспна комора. На воротах в око відразу впадає оголошення:

Оздоровчий молебень провадиться щовівторка і щоп'ятниці, окрім
дванадесятих свят. Початок о дев'ятій годині.

Молебень цього разу відбувається в церкві. Перед аналоєм стоять кілька молодичь і троє чоловіків зі свічками в руках. Підходять ще дві припізнілі жіночки й один хлопчина. Із-за царських воріт виходить отець Серафим і раптом каже:

— Дівчата! Хто розбив носа — хай вийде з храму.

Жінки розгублено дивляться одна на одну, а тим часом отець Серафим кидає суворий погляд на одну з тих, що запізнилися:

— Я до вас звертаюся.

Якийсь час жінка спантеличено і благально дивиться на отця Серафима, потім задкує до виходу...

Я прикрила журналом своє символічне бікіні й спитала в Іванька:

— Як це... розбила носа?..

— Як-як! — здивувався карлик з моєї невторопності, хоч видно було, що його потішило це запитання. — Мастурбація, ось як!

— Що-о-о?

— Чи ця... Як вона... — Іванько втупився в журнал, що лежав на моїх стегнах, наче бачив крізь нього, і його рухливі попелясті очі, мов жорна, закрутилися то в один бік, то в другий. — О, згадав!

Менструація! Юшить, як з носа...

— Фу-у-у!

— Іванько все знає. Ще більше за попа!

— Он як, — сказала я і знов узялася читати.

Отець Серафим наказує полишити храм і молодиків.

— Чому? — дивується той.

— Бо нехрещений! — пояснює ясновидець, і хлопець покійно виходить.

Тільки тоді розпочинається оздоровчий молебень. Отець Серафим заходить за царські ворота й читає молитву, а тут, перед аналоєм, починає діятися щось незбагненне. Одна жіночка, плямкаючи губами, ніяково всміхається, друга дріботить ногами, третя б'є себе кулаками в живіт. Молодий, але вже сивий чоловік вириває на собі жмут волосся...

Потім священик підходить до кожного з них, тримає руку над головою, щось невиразно шепоче і дмухає в обличчя. Кожній жінці він ще й кладе свої руки на талію. Після цього одна молодиця впала навколішки і стала щось збирати на підлозі, хоч там нічого й не було. Уже надворі вона розповіла, що їй було пороблено на сливах, — сусідка-відьма, пошептавши на сливи, пригостила ними нещасну.

— А я мекала, — зізнається ще одна жінка з козинячим виразом на обличчі. — Мені на козах пороблено. Невісточка моя дорога вистригала вовну на козі, а тоді бачу — хрест вистрижено на грудях у моєї Маньки. Ну, це вже, людоньки добрі, на смерть мені пороблено. Я б і не знала, що то невістка виною, та як прийшла до отця Серафима, то її голосом заговорила.

Однак були тут і такі, з кого слова не витягнеш. Про ту мовчазну жінку, що молотила себе по животі, розповіла старенька бабуса:

— Та хіба ж ви не чули, що вона оце зовсім недавнечко народила чорта?

— Чорта? Якого?

— З ріжками й ратичками, якого ж іще! Тільки дуже манюнього. Бісеня, слава Богу, народилося мертвим, і його спалили. А це вона знов завагітніла...

Я відчула легке збудження. Чи то від прочитаного, чи від жадібних поглядів Іванька, який уже заховався за кущами руж, але, певна річ, не зводив з мене очей.

Далі отець Серафим сам охоче пояснював, як він лікує людей, одержимих злими духами.

— Я роблю це лише молитвами і накладанням рук. Нічого тут забороненого чи богохульного немає. Це не мої молитви, а требник Петра Могили, зокрема його

молебень «Об ізганії нечистого духа», написаний ще 1648 року. Однак ніхто з теперішніх священиків його не читає, бо вони бояться. Бояться викликати потойбічні сили... Ви не вірите в потойбічні сили? Тоді ви не вірите і в Бога. Бо якщо є Бог, тоді є і диявол. Якщо є добро, то виходить, що є і зло.

Тепер щодо рук. Якось я сидів, тримаючи долоні одна до одної, і раптом відчув, що вони відштовхуються. Так, ніби між ними є невидима пружина і, щоб стулити долоні, потрібно цю пружину стиснути. Отак я й зрозумів, що володію якоюсь особливою силою...

Я лише посміялася з одкровенень отця Серафима, бо й гадки не мала, що мине якийсь час — і я на собі відчую цю «особливу силу». А тоді я солодко потягнулася в шезлонгу й запитала в Іванька:

— І ти віриш в оці байки?

Він сплів свої довгі пальці, звивисті й загнуті трохи назад, і пустив очі під лоба. При цьому був схожий на Гомера, якого скульптор зобразив чомусь сліпим.

— Вірю.

— Чому?

— Бо Іванько й сам чорт, — сказав він і перевальцем пішов до річки, швидко перебираючи вигнутими в колесо ногами.

Мені раптом стало його шкода. Навіть майнула легковажна думка, що я змогла б йому дозволити значно більше, ніж він собі уявляє. Втім, цілком можливо, що саме це він якраз уявляв дуже часто.

Цікаво, що тепер сказав би Іванько, якби я розповіла йому про гада, котрий винюшив на лісовій галявинці мої трусики й непомітно заліз у сумку? Хоча я приблизно здогадуюсь. «То Іванько перекинувся на вужа», — сказав би він.

Вогненний ангел. Я все ще крутилася перед дзеркалом, стривожена тією зміною, коли знадвору долинув сигнал автомобіля й запізнило загавкав наш розледачілий Трезор — принесло когось чужого.

Потім заскрипіли східці, я вся напружилась, але до спальні зазирнув Іванько й злякано зашепотів:

— Вони знову приїхали! — засліплений страхом, карлик ніби й не бачив, що я гола-голісінька. — Іванько скаже, що вас немає вдома.

— Хто — вони? — спокійно спитала я.

— Голомозі!

— Скажи їм, що я зараз вийду.

— Не треба. Іванько знає, як їх спровадити. За ними тільки смуга ляже. Іванько набреше, що ви пішли по гриби.

— Я вже йду, — сказала я роздратовано, накидаючи на голе тіло куценський халат-кенгуру.

«По гриби...» Він що, і там підглядає за мною чи, може, чортисько читає думки?

Я повагом вийшла на подвір'я і присмирила пса, який, угледівши хазяйку, послужливо розгавкався на всю горлянку.

Біля воріт стояв тупорилий джип зі сліпими шибамі, а на хвортці вже висів гість — на диво, не тупорилий і навіть не голомозий, він радше скидався на страхового агента, який, щоб докликатися господаря, дратує собаку. Худий, високий — такий собі симпатичний глистюк з трохи перекошеним від посмішки ротом.

— Привіт, золотко! — сказав він, нахабно розглядаючи мене з ніг до голови. — Ми від Сухого.

— Я не призначала зустрічі ні сухому, ні мокрому. Що треба?

— Де Нестор?

— На фірмі, — стелула я плечима.

— У нього, вважай, уже фірми немає. Ти впевнена, що він не вдома? Ти...

— Тикати будеш цибулю в землю, — сказала я. — Якщо доживеш до весни.

— Я туди зарию когось іншого, — він перестав посміхатись, але рот так і лишився навскоси. — Знаєш кого? Своїх боржників. Так і передай Нестору. Завтра останній строк. Не буде грошей — хай теше собі пам'ятника, це він уміє. Але перед тим заберемо все разом з оцією хавірою. Ясно?

Не знаю, що тоді на мене найшло. Можливо, тому, що зі мною ще ніхто не дозволяв собі так розмовляти, як цей глистюк, можливо, він зачепив моє самолюбство, але я сказала:

— Закрий своє криве сурло! Фірма належить мені, і дім оцей мій, і машина, і чоловік також мій... А тебе, шутий цапе, я вперше бачу. Тож зарубай собі на кривому нюхалі: якщо з його голови впаде волосина, якщо ти йому ненароком зіпсуєш настрій, а він через це забуде парасольку, потрапить під дощ і підхопить нежить, то тебе, шутий цапе, закопають першого! Авансом. Ти все зрозумів?

Я вималювала на своєму самовпевненому фейсі таку щасливу усмішку, що йому геть заціпило.

— Усе — питаю?

— Ні, не все, — нарешті пустив з рота пару глистюк чи, може, збільшений у мільярд разів сперматозоїд. — Що таке «шутий»?

— То ти й цього не знаєш? Безрогий, ось що! Але роги в тебе обов'язково виростуть, не хвилюйся, — сказала я. — Якщо ще трохи протягнеш, то намацаєш їх на своїй довбешці. А тепер чухай звідси! Поки вітер без сучків.

Я повернулася й повихляла від нього тією хижою ходою, яка не лишала йому жодного шансу, — так ходять фатальні жінки, що приваблюють до себе чоловіків, як безодні Сцілли й Харибди притягують мореплавців, а потім майже так само, як Сцілла й Харибда вивергають на берег уламки кораблів, вони, ці жінки, викидають на смітник уламки чоловічої честі.

Коли зайшла в дім, лиш тут мене почало трясти. Де й поділася та напускна хоробрість, за якою насправді чаївся за давнього страху. Страх, що вже розростався у розпач. Так само, як розросталися наші борги, які Нестор плодив із дивовижною легкістю і яким, я знала, ніколи не буде кінця, бо вони на відсотках плодилися вже й самі. «Брехня, прорвемося», — часто повторював мій чоловік, однак

я бачила, що він і сам не йме тому віри, вона, та віра, витекла з нього давно, зосталася хіба якась крапля надії на сліпий, але щасливий випадок. Сам винен.

Колись він розпочав справді нормальний бізнес, хоч і з мінорним забарвленням (либонь, і в тому був свій особливий знак) — відкрив власну фірму з виготовлення надмогильних пам'ятників. Не з доброго дива, звичайно, адже був професійним скульптором, та коли з відомих причин урвалися замовлення на ліплення різних героїв, особливо ж Леніна, за якого раніше платили скажені гроші найзлиденніші колгоспи, сільради, заводи (на професійному сленгу скульпторів це називалося «ліпити Льопу»), тоді й довелося подумати про інший шмат хліба. Тим часом із фалоса кримінальної демократії повискакували нові сперматозаври і поперли один поперед одного до виживання, а згодом і на цвинтарі стали змагатися між собою за краще місце у царстві тіней. Вони зводили собі такі помпезні пам'ятники та мавзолеї, що бідному Льопі — вмитися разом з диктатором Домініканської Республіки Трухільйо, хай Бог простить, що згадую так небіжчиків. Зате скульпторам знову знайшлася робота.

Несторові також пощастило на кілька таких замовлень, а потім один із тих-таки багатих замовників, якого я згодом охрестила для себе Едіпом, запросив нас на вечерю і пораяв не ловити дрібних мишей, а мерщій відкривати власну фірму, поки він, добрий радник і надійний партнер, може забезпечувати нас і гранітом, й габро, і лабрадором, ба навіть рожевим мармуром.

— Тут немає чого й роздумувати, — казав цей підстаркуватий котяра, роздягаючи мене обважнілими очима як партнерку не тільки в бізнесі. — Адже для початку є простора скульпторська майстерня, а там можна взяти в оренду більше приміщення, закупити обладнання, найняти людей, і пішло й поїхало. Я вам навіть допоможу з реєстрацією підприємства, тож лишилося придумати йому тільки назву, — сказав він і подивився на мене таким обнадійливим поглядом, що я просто мусила щось відповісти.

— Плутон, — сказала я.

— Що-о-о? — не второпав мій майбутній партнер.

— Фірма називатиметься «Плутон». Це бог підземного світу.

— Мертвого світу, — скривився Нестор.

— Хіба надмогильні пам'ятники ставлять живим? — спитала я.

— Усе логічно, — сказав мій чоловік, який на кожен випадок мав свою окрему думку. — Але занадто похмуро.

— І логічно, і дуже доречно, — беззастережно став на мій бік наш компаньйон. — Я не знаю ніякого бога, окрім того, під яким ми ходимо, але знаю, що є навіть планета Плутон. І думаю, що вона буде для вас щасливою. Люди завжди вмиратимуть, убиватимуть одне одного, отже, цей бізнес вічний, — додав він раденько, не здогадуючись, що і його знайдуть у поліському кар'єрі з простреленою головою. — Тож будемо вас, Анастасіє Михайлівно, вважати хрещеною мамою фірми. Давайте вип'ємо за нашу маму, — збуджено сказав він, ніби слабував на комплекс Едіпа і сприймав за матусь навіть утричі молодших за себе жінок.

Спершу справді все «пішло й поїхало», як по писаному: були мармур і габро, було багато замовлень і нове просторе приміщення, були наймані майстри і мій коротенький, побіжний роман зі збоченцем Едіпом, який навіть у ліжку називав мене мамочкою. Нестор уже нічого сам не ліпив, не тесав, тільки займався кредитами, новими проектами, та якось водночас з'явилися конкуренти, подорожчав утричі камінь, прийшли податківці, наїхав рекет, у поліському кар'єрі пролунали постріли, які спроводили в царство мертвих мого синочка Едіпа, і поки Нестора тягали по допитах, виявилось, що рахунки наші там заморожені, там під арештом, а там узагалі луснули разом із банком. Щоб урятувати фірму, він заліз у борги, але поїзд пішов: усе полетіло за вітром, Нестор теж полетів, як фанера над Парижем, а приземлився у своїй старій майстерні, де зосталося лише кілька чорних кам'яних брил, які могли слугувати вже пам'ятниками на могилах убитих надій.

А нажити... нажити ми лише й устигли ось цей будинок, до якого втекли від марнот великого міста, однак не втекли від його і своїх гріхів. Нестор і далі тримався за фірму, все робив уже власноруч, проте його заробітки покривали хіба що витрати на бензин, який він випалював до міста й назад. Хоч як це дивно, але я швидше за нього прижилась і знайшла собі затишок серед природи, — може, тому що ніколи не обтяжувала себе роботою (Нестор був проти, щоб я працювала), ніколи не мала близьких подружок, від яких, я певна, можна чекати лиш підступу й заздрого поглуму.

Нестор сам відгороджував мене від усього світу, від людей і клопотів, від дітей (а коли захотів, щоб я народила, то вже було пізно), від випадкових знайомств і друзів, од мене самої, а відтак... і від себе. Він узяв мене п'ятнадцятирічною дівчиною, коли я ще нічого не знала й не бачила... і раптом симпатичний мужчина садить тебе у своє авто й везе до ресторану, ти боязкими ковточками п'єш шампанське — не через те, що боїшся сп'яніти, а тому, що не хочеш, щоб цей вечір скінчився, ти їси свій гарнір по одній рисинці, та він... кінчається, він кінчається, а потім вогні вечірнього міста розпливаються у твоїх очах, як вишневі плями на білому простирадлі, хоч не було ніякого простирадла, а було затісне авто, в якому він тебе взяв, ба ні, насправді ж узяла його ти, о, наївна чоловіча легенда про те, що беруть вони, легенда, вигадана від безсилля тими, хто не витримав випробування спокусою, хто не знає, що таке справжнє бажання, яке розриває тебе, як надмірна доза пороху розриває рушницю. Уперше я його зрадила, коли пішла сфотографуватися на паспорт (ми жили вже разом, він поспішав зареєструвати шлюб, та я ще не мала паспорта), — спустилась у підвальчик маленького запорошеного фотоательє, де сидів за столиком такий же маленький непоказний чоловічок — весь у корінь, — і там... там він мені сказав, що таких вродливиць треба знімати не на паспорт, а на обкладинки еротичних журналів, — чи не бажала б я сфотографуватись у всій красі? — А що ви ще вмієте? — з насмішкою спитала я, дивлячись у його хтиві очиці.

— Усе.

— Так-таки й усе? — не повірила я.

— Абсолютно. Проходьте за ширму. І якщо ви не проти, то... зробимо проби.

Він демонстративно примкнув на засувку вхідні скляні двері, спостерігаючи за моєю реакцією на цей промовистий жест, і я хотіла було заперечити, але тут якийсь здоровенний чолов'яга став дертись у двері, показуючи пальцем на свій наручний годинник. Мій фотомайстер чемно йому відчинив і сказав, що зараз він зайнятий, приходьте пізніше, однак суворий чолов'яга в суворому костюмі (теж збирався зніматись на паспорт?) розкричався, що він зайнятий у сто разів більше, що майстер навіть не здогадується, хто він такий, і що він зараз узагалі закриє це ательє і зробить із нього пивничку.

І тоді сталося те, на що я ніколи не сподівалася. Мій щупленький майстер раптом звівся навшпиньки, доп'явся до краватки здорованя, згріб її в кулак і на зашморзі притягнув його голову на рівень свого зросту.

— Запам'ятай назавжди, — тихо і владно сказав він, — тобі нема куди поспішати. *Тебе ніхто і ніде не жде.* Але ти ще про це не знаєш.

Він розвернув здоровила обличчям до виходу й одним поштовхом викинув за двері. Потім повернув до мене таке веселе обличчя, ніби щойно вигнав з кімнати муху:

— За мою ширмою — як на сповіді, — сказав він. — Таїна цілковита. Ви знаєте, що таке таємниця сповіді? І що таке професійна етика? У моєму ділі це насамперед конфіденційність. За її порушення я відповідаю перед законом. Ви це знаєте? — він так допитувався, ніби перед законом мала відповідати я.

Так, я знала. Знала, що в мене тільки-но закінчилися місячні і ще трохи мажеться, але цей загадковий чоловічок мені раптом почав подобатися. Він не саяв, не вабив своєю зовнішністю, не намагався щось удавати із себе, проте, мабуть, і сам того не відаючи, чимось приворожував, бо... поки він налагоджував апаратуру, міняв об'єктив, я вже була в чім народила матуся.

— Абсолютно все? — перепитала я. — Тоді... звільни мене.

— Від кого? — здивувався він.

— Угадай.

— Від настирливого коханця?

— Ні.

— Ну, визволяти тебе від чоловіка нібито рано, ще й паспорта не маєш.

— Ніколи не вгадаєш, — сказала я. — Від дівочості.

На якусь мить він завмер, не вірячи своїм вухам, а потім підійшов до мене й поволі опустився на коліна.

— Дівчинко... Моя маленька дівчинко! Ангеле ти мій...

Цього разу на старому розтовченому дивані десь узялося біле простирадло, і трохи згодом він цілував на ньому руді пасмуги, плутаючи місячні виділення з дівочою кривцею, й примовляв так само розчулено:

— Дівчинка... Моя солодка дівчинка...

На його ослаблomu, але ще повному, жилавому корені теж були ослизлі червоно-руді сліди моєї місячної «цноти», я витерла їх тим же

простирадлом і взяла його... ще гарячого, дуріючи від змішання чужого і власного запаху. Відчуття млосної наповненості пойняло все моє тіло, але хотілося ще і ще, все моє єство прагло вийти за власні межі, прагло доконечної нестерпності й вибуху, для якого не вистачало якоїсь краплини, і коли я відчула піднебінням, як збільшується і тужавіє твердь, то заскімлила від насолоди, а потім завила, як сука, а тоді... ось вона, та доконечна наповненість, коли чужа, найпотаємніша жага нестримно тече в тебе і ти, нарешті, виходиш із своїх берегів з несамовитим, уже потойбічним криком. Утім, усе це тодішні, ще підліткові рефлексії, коли звичайнісіньку статеву сверблячку хотілося виправдати самою природою, а не культом чоловічого перламутрового... ребра, з якого одного разу ти випадково вискочила на цей світ.

Соромно зізнатись, але того майстра, того непоказного чоловічка, що зробив мені шість фотографій «три на чотири», я майже не обдурила — тоді я справді вперше відчула себе жінкою і навіть через роки, коли розгортала свій паспорт, із маленького фото загадково дивилася та «солодка дівчинка» і, здавалось, ось-ось мені підморгне.

Надвечір зіпсувалася погода: подув холодний північний вітер, потім припустив дрібний, уже осінній дощ.

Нестор приїхав пізно; як завжди, не в гуморі, і від того, що намагався це приховати, мав іще жалюгідніший вигляд. Я навіть не хотіла йому казати про візит голомозих, та зрештою вирішила, що так буде краще.

— Я знаю, — сказав він. — Вони знайшли мене й там... Але то все пусте. Сьогодні я хочу з тобою посидіти. Ти заслужила, правда ж? — Обличчя в нього було худе, й усмішка теж видавалася худою.

— Ти про що?

— Він розповів, як ти його відшила. А тут якраз пішов дощ. Уявляєш, як бідолаха перелякався? Я ж був без парасолі й міг прихопити нежить, — Нестор вимушено засміявся.

Потім виклав з пакета літрову пляшку мартіні, пляшку віскі і стільки наїдків, що я була певна: знов перехопив у когось сотню баксів.

— Сьогодні гуляємо, — сказав він. — Я розтоплю камін.

— А що, є причина?

— І не одна. По-перше, я застрахував своє життя на таку круглу суму, що сам здивувався, як багато коштує.

— Ти здурів, — сказала я. — Чи ти... чи ти справді думаєш, що все так серйозно?

— Ні, я думаю про тебе. І хочу випити з тобою без будь-якої причини.

Хоча, крім того, що я вже сказав, є ще одна нагода. Сьогодні я отримав дуже солідне замовлення. Лишилося дістати матеріал.

Ну от, знову борги, подумала я.

Він перевдягнувся, заніс дров і розпалив у холі камін. Зробив мені коктейль, а собі націдив склянку віскі без льоду й потяг його майже до дна. Утім, випити Нестор умів.

— Іванько вечеряв? — спитав він.

— Так, і Трезор теж.

Колись Нестор привіз їх додому обох разом. Ще як тільки ми переїхали в цей будинок, він вирішив одразу завести собаку й побачив у райцентрі на автостанції карлика, який продавав цуценя — покруч вівчарки з якимось шолудивим Рябком. Коли вже сторгувалися, карлик зненацька сказав: «А Іванька візьміть безплатно. Кращого сторожа вам

не знайти!» — «Якого Іванька?» — не зрозумів Нестор. «Оцього, — карлик тицьнув себе пальцем у груди. — Іванькові не треба платити, Іванько, як і пес, служитиме вам тільки за харчі».

Напевне, через оту чудну умову Нестор ніколи не забував запитати, чи вечеряв Іванько, чи не голодний Трезор.

Ми сиділи біля вогню, мене оповивав легенький хміль, огортало тепло, що сходило від каміна, а в роті перекочувалася маслинова кісточка, мов лісовий горішок, і я згадувала, як тоді, уперше, до нас завітав отець Серафим — не висвячувати оселю, а «на риболовлю», — як ми втрьох сиділи біля багаття, щоправда, не тут, а над річкою, і отець Серафим, випивши чарку й запаливши «Кемел», сказав, що немає людей без гріха, але для того й існує таїна покаяння, щоб кожен міг висповідатися, тобто розповісти перед священиком Богові про свої недобрі вчинки, бо тільки так можна сподіватися на їх відпущення.

І тоді я запитала в нього, авжеж, запитала саме тоді, коли Нестор десь відійшов на хвилину, — а перед ким ви сповідаєтесь, отче? — І він відповів: хотів би перед тобою, мій ангеле, — і я відчула таке збудження, що запаморочилося в голові, а коли він сказав, що проведе мене в царські ворота, куди іншим заходити зась, ледве стримала стогін, бо царські ворота мені ввижалися... чорною ширмою, за якою тебе жде таїна... таїна сповіді... я вже чула про це від одного чоловіка, чиє лице давно стерлося з пам'яті, а чорна ширма лишилася. І таїна... й ангел... І те, що нас *ніхто й ніде не жде*, але ми про це ще не знаємо. Коли в пляшці зосталося майже на дні, Нестор подивився на мене «чоловічим» поглядом, спитав ненав'язливо:

— Ти сьогодні... як?

— Кепсько, — сказала я. — Голова поболює. Ці візити... Чи це від випитого, чи на зміну погоди.

Якби я знала, що станеться потім, я б йому не відмовила, а так він одразу змінився з лиця й ні сіло ні впало сказав:

— Мабуть, піду кину сіті.

— Знайшов час! — я ледве не похлинулася маслиновою кісточкою. — Уже за північ. Та й поглянь, що надворі робиться.

— У тому-то й річ, — сказав він. — Саме за такої негоди гуляє хижак. — І швидко почав збиратися.

— Ти п'яний, — намагалася його напоумити.

— Зате не причепиться нежить.

— Човен протікає.

— Є гумові чоботи.

Невдовзі він уже був у повному рибальському екіпіруванні — гумові ботфорти, брезентові штани, зелена плямиста ватянка з каптуром.

— Тоді і я з тобою.

— Не треба, — сказав він. — Лягай відпочивати. Я швидко.

— Ні, я сяду на весла. Хіба мені вперше?

Я справді не раз допомагала йому закидати сіті, бо самому це робити дуже незручно, тим більше вночі й на вітрі. Однак раніше я розважалася тим удень чи при місяці тихої ночі, а тут було не до забавки. Нестор опинався, не хотів, щоб я з ним ішла, — він таки розізлився на мене за «головний біль», та поки шукав ліхтарика, те, се, я вже також була в коротеньких гумовичках-калюжниках, вовняних колготах, теплому светрі, а поверх усього накинула червоного дощовика з гостроверхим, як у ката, капюшоном. Дрібна мжичка затарабанила об той каптур, мов об дашок, проте вітер жбурнув і в лице холодною мрякою; нічка була така, що навіть Трезора не добудишся, і даремно Нестор так нищечком заходив до флігеля, де лежали сіті й де ночував наш сторож Іванько, — карлик завжди спав на дощ як убитий.

Нестор виніс із флігеля дві слюдяні торби з сітками, і ми рушили до річки, до свого причалу, який, вважай, був частиною нашого обійстя — тут, біля води, стояла під розлогими вербами альтанка, тут був наш невеличкий пляж, і мангал, де ми полюбляли смажити шашлики, і легкий дерев'яний човен — його ми припинали до старої верби, намотуючи ланцюг на стовбур, ніколи не брали на замок і навіть весла завжди залишали в кочетах. Там, де закінчувалося подвір'я, відразу ж за парканом, починався обрив, тому до річки вели вимощені цеглою сходи, а далі був рівенький берег, наш майже приватний бережок, куди ніхто чужий не потикав носа.

Тепер тут стояла така темрява, що кишеньковий ліхтарик пробивав її на крок-другий (либонь, через дощ), його світло в'язло в пільмі широкою жовтою плямою, проте не це мене тоді непокоїло — на своєму березі ми могли походжати із зав'язаними очима; непокоїв вітрюган, що хижо завивав у верховітті дерев і зривав ще й не пожовкле вербове листя (кілька листочків прилипло до мого червоного плаща), гнав таку шумовиту хвилю, що край води утворилася смуга

збитої піни. Та хвиля виштовхала човен на мокрий пісок, разом із дощем залила його до половини водою, і я ще раз спробувала вмовити Нестора облишити цю дурну забаганку, але він затявся: дві поразки поспіль для нього було забагато. Дістав з-під корми коряк і, поки не вичерпав воду до дна, не розігнувся. Потім кинув у човен торби із сітками, зіштовхнув його з мілини, передав мені ліхтарика.

Він сам сів за весла. Та я навряд чи й змогла б попливти проти такої хвилі, це вже там, пізніше, ми поміняємося місцями, коли достатньо буде тримати човен за вітром, лише пригальмовуючи.

Важко сказати, скільки ми відпливли від берега, нічна річка скрадає відстані (а тут ще ця сльотава пітьма), однак я попросила:

— Годі, отут і кидай!

— Ні, — сказав він, — до русла ще далеко.

— Ти бачиш, де те русло?

— Вимкни ліхтарика, ти засліплюєш мені очі.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ